

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

50. Quicumque fecerit voluntatem Patris mei qui in cælis est, hic frater meus, & soror, & mater est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

Deo iustificamur & iusti sumus. Nullum ergo hic locum habet vel absolutio, quæ effectus iustificationis est, non ipsa iustificatio; vel condemnatio illa qua profertur Iudicis sententia, quæ effectus illius condemnationis seu formalis iniustitiæ est, propter quam talis profertur sententia. Sic Niniuitæ condemnabunt Iudæos, quia illorum pœnitentia Iudæorum impœnitentiam aggrauabit, propter quam condemnabuntur. Nihil ergo hic locus nouitium hæreticorum commentum iuuat, circa vocabulū iustificandi. Postremò tametsi hoc loco iustificari pro absoluto acciperetur, non propterea sequitur, in aliis Scripturis quæ ex fide & operibus nos iustificari affirmant, in eodem sensu vocabulum semper accipi, vt hæretici volunt: quum eadem vocabula diuersis sensibus accipi in diuinis Scripturis vulgatissimum sit. Talia sunt & tam scilicet Archihæreticorum argumenta.

Cap. præf.
ver. 4.

50. *Quicumque fecerit voluntatem Patris mei, qui in celis est, hic frater meus & soror & mater est.*

Quum hic locus bonorum operum studium, quo factus voluntatem Dei, & ea quæ sunt placita Deo, ambulantes in omnibus mandatis & iustificationibus eius, vt de iustis loquitur Scriptura, mirificè amplificet, ita vt non solum quomodolibet Deo gratos ac iustos huiusmodi pietatis cultores esse doceat, sed etiam Deo gratissimos intimèque coniunctos demonstret, vt iam eos nec pro seruis tantum facientibus ea quæ facere debuerant, nec pro filiis tantum qui à spiritu Dei aguntur, quæ dilectionis quidem verba sunt, cum nota tamen subiectionis magnæque imparitatis coniuncta, sed altius adhuc consurgendo, pro fratribus & sororibus, imò etiam pro matre habeat, j. in intimam quandam familiaritatem recipiat, summòque dignetur honore; totam hanc tam emphaticam pietatis & obedientiæ mandatorum Dei commendationem vno fidei verbo impius Calvinus eludere se posse confidit. Sic enim scribit. *Eos intelligit facere voluntatem Patris, non qui exactè totam legis iustitiã implent* (nam ita in neminem competeret fraternum nomen quo hic suos discipulos insignit) *sed fidem præcipuè commendat, quæ sancta obedientia fons est & origo: simulq; defectus & carnis vitia tegit ne imputentur.* Homo impius ad vnã fidem tanquam radicem obedientiæ omnia refert, nec videt à Christo hoc loco non radicè, sed fructus laudari; non eos qui credūt,

Luc. 1.

Obedientiã
mandatorum.

Luc. 17.
Rom. 8.

Ad vnã
fidem omnia
Caluini
refert.

A. 15.

Volunta-
rem Dei
facere
quid.
Rom. 8.

Ioan. 9.

Rom. 12.

Ephes. 5.

Ephes. 5.

Col. 4.

1. Thes. 4.

et 5.

sed qui faciunt. Rursum non videt, sanctæ obedientiæ fon-
tem & originem non esse solam fidem, sed multo magis cha-
ritatem. Nam ut *fides intellectum purificat*, quo videat quid sit
agendum, & in quem finem actiones dirigendæ, & unde agen-
di vis ac facultas petenda est: sic *charitas voluntatem ac-
cendit*, ut quæ agenda vidit, in actionem proferat, ut ad pro-
positum finem currat, ut quæ petenda didicit, ardentem petat.
Nam *fides apprehendens Christum in sensu Caluini*, nullius
obedientiæ fons est, sed *cerebri Calviniani spectrum*, Scri-
pturis diuinis incognita. Verum quidem est, totius legis
exactam obseruantiam à Christo hic non requiri ut faciat
quis voluntatem Patris sui, & fortè de facto neminem adhuc
fuisse (Beatiss. semper virginem propter honorem Domini
semper excipio) qui totam legem exactè impleuerit, id est
sine peccato fuerit: sed aliud extremum est, omnem necessa-
riam legis obedientiam excludere, & in sola fide totum po-
nere. Facere voluntatem Dei, nec totam & exactam postulat
obedientiam, nec nullam quasi credere sufficiat; sed obe-
dientiam flagitat & significat, qualis in hanc vitam cadit,
ut *ambulantes secundum spiritum, non secundum carnem*, gra-
uiora mandata exequamur, minores & quotidianos defectus
oratione quotidiana purgemus. Quod autem Calvinus to-
tum in sola fide ponat, probatio, quæ subiungit, manifestum
facit. *Nona est enim Christi sententia Ioan. 6. Hæc est voluntas
Patris mei, ut quicumque videt Filium & credit in eum, non
pereat, sed habeat vitam æternam.* Vult ergo non nisi fidem à
Christo commendari, ut faciamus voluntatem Patris, quia
qui credit, non peribit. Sed aduertere impius hæreticus de-
buit, vnâ hic salutis causam poni, non totam. Qui credit,
non perit, quia qui credit, alia gratiæ præsidia accipiet quibus
saluetur: de quo vide Prompt. Cath. ser. 1. Pentec. Deinde ad-
uertere debuit alias Scripturas de voluntate Dei. *Si quis Dei
cultor est, & voluntatem eius facit, hunc exaudit.* Nolite con-
formari huic seculo, sed reformamini in nouitate sensus vestri,
ut probetis quæ sit voluntas Dei bona & beneplacens & per-
fecta. Videte fratres ut cautè ambuletis, non quasi insipientes,
sed ut sapientes, redimentes tempus, quoniam dies mali sunt.
Propterea nolite fieri imprudentes, sed intelligentes quæ sit vo-
luntas Dei. Et nolite inebriari vino, &c. Serui obedite Dominiis,
&c. Ut serui Christi facientes voluntatem Dei, ex animo cum
bona voluntate seruientes, ut sitis perfecti & pleni in omni
voluntate Dei. Hæc est voluntas Dei, sanctificatio vestra. In
omni

omnibus gratias agite. Hæc est enim voluntas Dei in Christo Heb. 10.
 Iesu in omnibus vobis. Patientia vobis necessaria est, ut fa- Heb. 1.
 cientes voluntatem Dei, reportetis promissionem. Deus pacis
 appet vos in omni bono, ut faciatis eius voluntatem, ut iam
 non desiderijs hominum, sed voluntati Dei quod reliquum est I. Pet. 4.
 viuat temporis. Denique illud Ioannis. Mundus transit, &
 concupiscentia eius. Qui autem facit voluntatem Dei, manet 1. Ioan. 2.
 in æternum. Quis dubitare potest quin his omnibus in lo-
 cis facere voluntatem Dei, nihil aliud significet quàm facere
 Dei mandata, & bonis operibus operam dare? Quòd si fa-
 cere voluntatem carnis, necessariò in Scripturis significet fa-
 cere ea quæ caro suggerit, expeit, & iubet, ut apud Pau- Ephes. 2.
 lum quum de maxime impiis loquitur, *Conuersati sumus in
 desiderijs carnis nostræ, facientes voluntatem carnis & cogi-
 tationum:* cui dubiam esse potest, quin facere voluntatem
 Dei Patris sit ea facere quæ Dei Spiritus suggerit, quæ Deo
 placita sunt, ac demum quæ Deus in sua lege fieri mandat
 ac iubet? Sed voluntatem Dei facere, nunquam in Scriptu-
 ris Caluino placuit, ut aliis adhuc in locis Euangelicis
 videbimus.

IN MATTHÆI CAP. XIII.

II. *Vobis datum est nosse mysteria regni calorum:
 illis datum non est.*

AD hæc & sequentia Euangelistæ verba, sparsit
 impius Caluinus infernalis suæ doctrinæ semina,
 de Deo peccati & caritatis reprobatorum au-
 thore atque impulsore actiuo. Affirmat in di-
 uersos fines hominibus à Deo proponi salutis doctrinam, & ad-
 mirabili Dei consilio sic temperari, ut non minus odor sit mor-
 ti in mortem reprobis, quàm electis odor viuificus. Hæc ille.
 Vult utrumque finem ab ipso Deo proponi, & viriusque
 effectus tam excæcationis reprobatorum quàm illuminationis
 credentium Deum authorem esse. Hanc ob causam affir-
 mat Christum hic data opera obscurius locutum esse, ut mul-
 tis anigmaticus esset sermo. Addit postea ut totum suum ve-
 nenum effundat, Deum duobus modis priuare homines do-
 ctrina sua luce: interdum anigmaticè loquendo, interdum vero
 etiam si apertè loquatur, & absque figuris mentem suam pa-
 lam explicet, hebetando tamen illorum sensus & stupore per-
 propriam.